

عمده صبر بر عبادات از یک طرف و صبر بر ترک معصیت از طرف دیگر است که کارساز خواهد بود

شماره پرسش: ۱۵۷۴۲

تاریخ ارسال پرسش: ۱۳۹۵/۲/۶ ۰۳:۱۳:۲۵

متن پرسش

سلام استاد عزیز: مدتی است احساس دل تنگی برای خدا می کنم. با خودم گاهی خلوت می کنم و می بینم خدا ندارم. این خیلی عذابم می دهد و حاضر نیستم غیر خدا با احدی مأنوس شوم. غیر از لحظات دعا و مناجات با خدا، لحظات دیگرم چیزی نیست. ۱. با خودم میگویم تا کی به خدا می رسم، یعنی به حضور انورش مشرف خواهم شد؟ دعا می خوانم و مشغول دروس طلبگی هم هستم استاد. اما اون ارتباط عمیق چطور دائماً حاصل می شود؟ نکنه باید حتما عرفان نظری و عملی کار کنم؟ یعنی تا اون وقت باید صبر کنم؟ ۲. مشکل دیگرم هم این هست که همان لحظات کوتاه احساس حضور، بسیار حالت سنگینی ای در وجودم حس می کنم که گرچه یک مراقبه ای حاصل می شود خود بخود، اما بخاطر توجه دیگران و ارتباط با دیگران حتی نگاه کردن به چهره آنها، حالم از بین می رود و خلاصه زیاد نمی تونم حفظ کنم. در مورد این چکار کنم؟ با تشکر استاد، خدا خیرتون بده. التماس دعا

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: کار خاصی لازم نیست انجام دهید. عمده صبر بر عبادات از یک طرف و صبر بر ترک معصیت از طرف دیگر است که کارساز خواهد بود. موفق باشید